

Mormes refrigerants.

En un lloc d'esbarjo públic que té fama de fresc i divertit, l'altra vetlla, per a entretenir a la concurrència, dos botxadors, amb bona o mala fé, es pegaren unes quantes mormes.

A fi de que tothom pogués gaudir de l'espectacle, s'havia aixecat un cadafalç, gairebé a l'altura d'un home. Aixó va ser causa de que jo, pobre de mi, un poc filosòf i moralista, no pogués excusar de contemplar la batalla.

El joc de la morma té sobre els "toros" l'avantatge d'acostumar al rei de la creació a suportar les bofetades i els cops de puny administrats en públic, en un relatiu estat de paciència. A la memòria de tots, està ben fresca i esgarifadora la tragèdia de les Planes, doncs bé, en la lluita que per casualitat vaig presenciar l'altra nit, hi havia llevat de sobre per a desenrotllar trenta duels. Però, tant mateix deu existir una convencional diferència entre el qui passa arrany de terra, de tu a tu, i el qui succeeix damunt d'uns taulons a la vista d'un centenar de expectadors. I encara que no existís aqueixa diferència tenim que les coses fetes amb art sempre resultaran inofensives. Peguem amb estètica i l'honor enmudirà. Posariem les mans al foc que ni un ni l'altre dels dos atletes que es trompejaren en el cadafalç ja mai apel·larin a l'espasí ni a la pistola. Bufa contra bufà, i arribat el cas que trompejessin seriament, avesats a admirar-se, quan més cert és el cop i l'adversari menys s'en ressentiria la víctima; car l'esperit culte del professional trobaria un plaer en allò que la vulgaríssima sensibilitat de la bestia trobaria un dolor.

Així, a mida d'anar rebent l'apirria tornant-se devot de l'enemic i acabarien abraçant-se.

Adhuc és molt possible que un professional de la boxa (també un aficionat entusiasta) responguin a una agressió violenta, executada ~~de mala fe~~ amb la més cordial de les enaixades. No afirmen, entenguís bé, que aquesta si-

iè

If x em

in

iè

T (1) v à

iè

I,

I à

I a

T es

+ resultes

M de

iè

I p

+ amb totes les regles de l'art,

x f

I,

Tè x f

iè

T, Te,

I,

I A

+ Però

1 els

gui absolutament l'única conducta racional i molt menys una norma del gremi. ~~Me~~ l'habitud d'encaixar amb qui acaba de deixar-vos estobails com un tomaquet madur ^{en} un lloc a creure en certes possibilitats d'automatisme inhibitori i caballeresc.

El que acabem de dir deixa, sobretot, la convicció de que la boxa tendeix a dulcificar costums. El deport i el cristianisme arriben per camins diversos a un mateix punt i a situar l'home per sobre els mastegots.

Aparentment l'espectacle és desagradable. Jo prenia el meu granitzat de café i no sabia avenir-me de que a quaranta metres dos germans meus (m'agradaria més dir cosins) es llurresin mig nusos a un combat interminable. De tant en tant sonava un espatec i un d'ells espolsava el cap el mateix que si intentés desempallegarse d'una manxula. La carn ~~els~~ hi anava enrogint i aquella escalfor que s'endevinava en la carn jo la sentia dintre el meu got i muntava per la palleta entebiant-me la beguda.

A l'"octaviano" assalt, com deia a certs una mena de mestre de cerimònies en un diablès llenguatge, un d'ells, el més desprecit, es caragolà sobre la panxa desplomant-se. Era el K. O. El K. O. significa un sopor dulcíssim, quasi anestèsic, provocat per una trompada seca al vèrtex del maxilar inferior. I el vençut feia nits seguides que acudia a gustar aquella delecta. Era un Hamner.

1, Tó

r p'

+ se'l

1,

(I) Al·lusió a un ~~conflicte~~ ^{duella espasa,} en el qual els dos adversaris es llencen l'un sobre l'altre amb tan força que ^{es traspassa} ~~el ventre~~ el ventre mútament.